

Liza Marklund

Een plek onder de zon

Vertaald uit het Zweeds door
Wendy Prins

DE GEUS

Derde druk

Oorspronkelijke titel *En plats i solen*, verschenen bij Piratförlaget
Oorspronkelijke tekst © Liza Marklund, 2008
Published by agreement with Salomonsson Agency, Sweden
Nederlandse vertaling © Wendy Prins en De Geus bv, Breda 2009
Deze editie © De Geus bv, Breda 2011
Omslagontwerp © Mijke Wondergem
Omslagillustratie © Eric Thunfors/Mikael Aspeborg
ISBN 978 90 445 2055 2
NUR 305

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van De Geus bv, Postbus 1878, 4801 BW Breda, Nederland.
Telefoon: 076 522 8151. Internet: www.degeus.nl.

Wilt u het gratis magazine *Geuzennieuws* met informatie over onze nieuwe uitgaven ontvangen, ga dan naar www.degeus.nl en meld u aan.

Nueva Andalucía, 03.14 uur

Het was aardedonker. Ze kon de sinaasappelbomen langs de weg als donkere schaduwen aan de rand van haar blikveld ontwaren. Uit een afvalcontainer staken drie harige kattenkoppen omhoog, het licht van de koplampen weerkaatste in hun ogen en veranderde hen in spoken.

Het regende niet meer, maar het asfalt was nog steeds glimmend en nat en absorbeerde het licht van de weinige straatlantaarns. Ze had het zijraampje omlaag gedraaid en luisterde naar het geruis van de banden op het natte wegdek, het getjirp en gepiep van de krekels, het ritselen van de wind in de palmbomen. De binnenstromende lucht was vochtig en koel.

Het was zo stil als het maar kon zijn.

Ze remde af en aarzelde bij een kruising. Moest ze hier naar links of bij de volgende? Ze hield het stuur krampachtig op tien voor twee vast. Die ongestructureerde bebouwing ook! Bouwvergunningen hadden ze hier niet, en geen stadsplanning en dus ook geen plattegronden. Zelfs Google Earth had de nieuwe wijken nog niet gedocumenteerd.

Ja, hier moest het zijn. Ze herkende de gouden knoppen op het hek rechts. Alles zag er heel anders uit in het donker.

Ze deed de richtingaanwijzer aan zodat de vrachtwagen achter haar kon zien waar ze naartoe moesten.

Beide voertuigen reden met dimlicht; iets anders was niet mogelijk op deze slechte wegen. Een auto met gedoofde koplampen trok bovendien meer aandacht dan eentje die licht voerde. Ze week uit voor een groot gat midden in de weg en keek in de achteruitkijkspiegel of de chauffeur achter haar hetzelfde deed.

Toen zwiepte het licht van de koplampen over het toegangs-

hek van de wijk, een opzichtig zwart smeedijzeren geval met aan weerszijden twee betonnen leeuwen. Ze merkte hoe haar schou-
ders van opluchting zakten. Snel toetste ze de code in op de paal
voor de ene leeuw, het hek trilde even en gleed naar twee kanten
open. Ze keek op naar de nachthemel.

De wolken waren 's middags vanuit Afrika binnen komen
drijven en hadden zich als een dikke deken over de hele kust
verspreid. Daarachter scheen een volle maan. Ze merkte dat de
wind toenam en hoopte dat ze klaar zouden zijn voordat het
wolkendek begon te breken.

Binnen de wijk waren de straten, in tegenstelling tot de wegen
erbuiten, zo glad als een dansvloer, met strak geverfde trottoirs en
kaarsrechte heggen. Ze passeerde drie zijstraten voordat ze naar
rechts afsloeg en een kleine helling af reed.

De villa lag aan de linkerkant, met de terrassen en het zwem-
bad op het zuiden.

Ze reed een meter of twintig voorbij het huis, zette de auto bij
een onbebouwd perceel langs het trottoir en wachtte geduldig tot
de vrachtwagen achter haar stond.

Daarna pakte ze haar aktetas, deed de auto op slot, liep naar
de vrachtwagen en klom de cabine in.

De mannen zagen er gespannen en licht bezweet uit.

Ze trok de latex handschoenen aan en haalde de injectiespui-
ten tevoorschijn, bevestigde de eerste naald.

‘Buig voorover’, zei ze.

De man kreunde zachtjes en gehoorzaamde, hij kon zijn dikke
buik nauwelijks onder het dashboard kwijt.

Ze nam niet de moeite om de huid op de bil schoon te maken,
maar stak met een snelle beweging bijna de hele naald in de spier
en spoot de vloeistof erin.

‘Ziezo’, zei ze toen ze hem eruit trok. ‘Begin maar vast met
uitladen.’

Ze schoof opzij zodat de dikke kon uitstappen. Daarna ging ze naast de chauffeur zitten.

‘En dit is beter dan gasmaskers?’ vroeg de chauffeur, die ietwat verschrikt naar de spuit in haar hand keek.

Hij sprak relatief goed Spaans, maar Roemeens was natuurlijk ook een Romaanse taal.

‘Ik neem er zo ook een’, zei ze.

Hij maakte zijn riem los, legde zijn handen op het stuur en boog voorover zodat ze bij zijn bilspier kon.

‘Au, het doet pijn’, zei hij.

‘Je lijkt wel een klein kind’, antwoordde ze.

Daarna trok ze haar rok omhoog en stak de laatste spuit in haar eigen dij.

‘Dus je hoeft alleen maar de kluis?’ vroeg de man toen hij het portier opende en de cabine uit stapte.

Ze glimlachte, boog zich voorover naar haar aktetas en zette twee literflessen San Miguel op de console tussen de bestuurders- en passagiersstoel.

‘Alleen maar de kluis’, zei ze. ‘De rest is voor jullie. Hou je niet in!’

De chauffeur keek naar het bier en lachte.

De dikke had het gereedschap en de slangen al tevoorschijn gehaald en alles bij de ingang gezet.

‘En je garandeert dat ze van dit spul onder zeil gaan?’ vroeg hij met een licht aarzelende blik op de cilinders. Ze zagen er anders uit dan anders.

Ze keek omhoog naar het huis, de volle maan kwam even tussen de wolken tevoorschijn. Ze moesten opschieten.

Geconcentreerd toetste ze de code in, het lichtje van het alarm werd groen en het slot van het hek ging met een klik open.

‘O ja’, zei ze. ‘Ze zullen gegarandeerd onder zeil gaan.’

De Prinses van het Kasteel in de wolken

Het licht was witter dan wit. Als een groep elfjes zweefde het door alle kamers, rond kroonluchters, hertenkoppen en bolletjesfranje, ze kon het onder de balken horen giechelen en fluis-teren.

Het ademen ging zo gemakkelijk.

De lucht was zo helder en rein dat ze soms in een klein veertje veranderde, een stil, lichtblauw veertje, dat samen met het witte licht ronddwarrelde op de zonnestralen en de wandkleden met jachtmotieven.

Ik had al gezegd dat ze stil was, toch?

O, ze was zo heel, heel stil, want de Führer mocht niet ge-
stoord worden.

Alle mensen in het Kasteel in de wolken spraken op zachte, eerbiedige toon; dikke tapijten op alle vloeren en stenen trap-
pen ontfermden zich over hun gefluister en borgen het veilig op.

Haar lievelingsplek was *die Halle*, de kamer die zo groot was
als een zee, met het raam dat uitzicht bood op de wolken en de
besneeuwde bergtoppen.

Soms danste ze in *die Halle*, stilletjes en licht natuurlijk, op
blote voeten, met de standbeelden, de schilderijen en alle pop-
pen als enthousiast publiek. Haar dunne jurk fladderde en zwier-
de om haar heen, ze sprong in de lucht en draaide in het rond
tot haar hele hoofd jubelde, ja, ze was een prinses, de Prinses
van het Kasteel in de wolken, en ze danste voor de paarden,
voor de dode herten en voor het mooie houtsnijwerk in het pla-
fond. Nanna probeerde haar natuurlijk altijd tegen te houden,
maar van Nanna trok ze zich niets aan, Nanna was maar een
vies *Landwirtmädchen* dat niet het recht had haar te zeggen wat

ze moest doen, want zij was de Prinses van het Kasteel in de wolken.

Eén keer danste ze zomaar tegen de Führer op.

Nanna was huilend weggerend nadat ze haar in haar arm gebeten had, de domme koe, en ze had helemaal in haar eentje in *die Halle* kunnen dansen, een heel, heel lange tijd, maar de Führer werd niet boos op haar, hij werd helemaal niet boos.

Hij ving haar gewoon op in zijn lange armen, boog zich voorover en legde zijn handen op haar schouders. Hij had blauwe, roodomrande ogen, maar de Prinses keek hem niet in de ogen maar staarde verrukt naar het haar dat uit zijn neus stak.

Ze wist dat ze een fout had begaan.

Nu zou Moeder vast kwaad worden!

Het was Nanna's schuld!

'Je bent me een echte kleine ariër', zei de Führer, hij streekte haar blonde lokken en ze voelde hoe zijn kracht naar haar toe stroomde, precies zoals Vader aan Moeder beschreven had, en ze zei: 'Ben ik nu gezegend?'

Hij liet haar los en liep weg naar het woongedeelte, Blondi liep kwispelend achter hem aan. Dat was de laatste keer dat ze hem zag.

Ze was natuurlijk niet altijd in het Kasteel in de wolken.

Als ze in Obersalzberg waren, logeerde ze samen met Vader en Moeder en de andere officiersfamilies in Hotel Zum Türken, de Turk, zoals Moeder het noemde. 'Waarom moeten wij in de Turk gepropt worden, als Goebbels daarboven in de Berghof mag wonen?'

Moeder had het vaak over 'de woning', het huis aan de Friedrichstrasse dat nu helemaal platgebombardeerd was, *die verdammten Verbündeten*, die verdomde geallieerden.

'Wat een geluk dat een van ons nog rationeel kan denken', zei ze vaak, waarbij ze Vader scherp aankeek, want Vader had niet

willen evacueren, in zijn ogen was het verraad aan de Führer om niet te gelóven, maar Moeder had voet bij stuk gehouden, de hele woning leeggehaald en ervoor gezorgd dat de inboedel per trein naar het huis in Adlerhorst gebracht werd.

Toen de Russen dichterbij kwamen, regelde Moeder een auto van de Partij en stuurde ze de Prinses met Nanna en drie koffers met al haar mooie poppen en jurken naar de Harvestehuder Weg.

De Prinses wilde niet op reis. Ze wilde in Adlerhorst blijven, ze wilde naar het Kasteel.

Maar Moeder hing een briefje om haar nek, ze klonk kortaf, had een verhit gezicht en gaf haar een krampachtige afscheidskus, die de Prinses meteen afveegde. Het portier sloeg met een klap dicht.

Ze kwamen nooit op de Harvestehuder Weg aan.

Ze werden aangehouden bij een stad waarvan ze de naam niet kende. De soldaten pakten haar koffers en sleurden Nanna met zich mee het bos in, de chauffeur schoten ze door zijn hoofd, waardoor er klodders op de mantel van de Prinses terecht kwamen.

Ze had alleen nog haar mantel, haar jurk en pop Anna toen ze bij Godshoeve aankwam.

Want op het briefje dat om haar nek was gehangen, stond het adres van Onkel Gunnar en Tante Helga, *Godshoeve in Södermanland, Schweden*, en daar werd de Prinses naartoe gestuurd toen er niemand meer was die voor haar kon zorgen.

Zelf herinner ik me er niets van; het is me allemaal verteld.

Hoe Onkel Gunnar de rijkeluiskleren en de pop op het erf op een hoop legde, er petroleum overheen goot en daarna een vuur aanstak dat decennialang zou blijven branden.

‘De zondaar zal branden in de hel’, schijnt hij gezegd te hebben, en dat zou heel goed waar kunnen zijn.

URGENT

PROCUREUR-GENERAAL VERZOEKT OM HEROPENING DRIEDUBBELE MOORDZAAK

STOCKHOLM (TT) Procureur-generaal (PG) Lilian Bergqvist dient maandag een verzoek in om de zaak tegen de zogenoemde Bijlman, financieel expert Filip Andersson, te heropenen, zo heeft TT vernomen.

Filip Andersson is tot levenslang veroordeeld voor drie bijmoorden in Södermalm, Stockholm. Hij heeft zelf altijd volgehouden onschuldig te zijn.

'December vorig jaar, toen de werkelijke moordenaar gedood was, kon Filip Andersson eindelijk de waarheid vertellen', zegt zijn advocaat Sven-Göran Olin. 'Filips zus, Yvonne Nordin, heeft de moorden gepleegd.'

Ruim vier jaar geleden werd Filip Andersson door zowel de arrondissementsrechtbank als het gerechtshof veroordeeld tot de wettelijke maximumstraf wegens drie moorden, bedreiging, afpersing en lijkschennis. Alle slachtoffers, twee mannen en een vrouw, werden bij het misdrijf verminkt.

Het bewijs tegen Filip Andersson werd reeds bij de eerdere rechtszaken als zwak aangemerkt. Hij werd veroordeeld op grond van een reeks aanwijzingen, te weten DNA van een van de slachtoffers op zijn broekspijp, een vingerafdruk op een deurklink en een onvoldane schuld.

Het verzoek van de PG aan de Hoge Raad bevat een samenvatting van het bewijsmateriaal waarop de aanklagers zich zullen beroepen.

(wordt vervolgd)

© TT/auteur van dit artikel